

**Преюдициално запитване, отправено от Cour de cassation (Франция) на 3 юни 2008 г. — Google France/Viaticum, Luteciel**

(Дело C-237/08)

(2008/C 209/40)

Език на производството: френски

**Преподаваща юрисдикция**

Cour de cassation (chambre commerciale, financière et économique)

**Страни в главното производство**

Ищец: Google France.

Ответник: Viaticum, Luteciel.

**Преюдициални въпроси**

- 1) Трябва ли член 5, параграф 1, букви а) и б) от Първа директива 89/104/ЕИО на Съвета от 21 декември 1988 година за сближаване на законодателствата на държавите-членки относно марките <sup>(1)</sup> да се тълкува в смисъл, че доставчикът на възмездна услуга за каталогизиране, който предоставя на разположение на рекламоделите ключови думи, които възпроизвеждат или имитират заявени марки, и организира посредством договора за каталогизиране създаването или привилегированото изобразяване, от тези ключови думи, на рекламни препратки към сайтове, на които се предлагат идентични стоки или стоки, подобни на обхванатите от регистрацията на марки, извършва използване на тези марки, което притежателят им има право да забрани?
- 2) В хипотезата, в която едно такова използване не би представлявало използване, което може да се забрани от притежателя на марката в приложение на директивата и регламента [(ЕО) № 40/94 на Съвета от 20 декември 1993 г. относно марката на Общността] <sup>(2)</sup>, може ли доставчикът на възмездна услуга за каталогизиране да се счита за предоставящ услуга на информационното общество, състояща се в съхраняване на информация, предоставена на получателя на услугата по смисъла на член 14 от Директива 2000/13/ЕО от 8 юни 2000 година <sup>(3)</sup>, така че от него да не може да се търси отговорност, преди той да е бил информиран от притежателя на

марката за незаконното използване на знака от рекламодателя?

<sup>(1)</sup> ОВ 1989 г., L 40, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 17, том 1, стр. 92.

<sup>(2)</sup> ОВ 1994 г., L 11, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 17, том 1, стр. 146.

<sup>(3)</sup> Директива 2000/31/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 8 юни 2000 година за някои правни аспекти на услугите на информационното общество, и по-специално на електронната търговия на вътрешния пазар (Директива за електронната търговия) (ОВ L 178, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 13, том 29, стр. 257).

**Преюдициално запитване, отправено от Cour de cassation (Франция) на 3 юни 2008 г. — Google France/CNRRH, Pierre-Alexis Thonet, Bruno Raboin, Tiger, франчайзополучател на „Unicis“**

(Дело C-238/08)

(2008/C 209/41)

Език на производството: френски

**Преподаваща юрисдикция**

Cour de cassation (chambre commerciale, financière et économique)

**Страни в главното производство**

Ищец: Google France

Ответници: CNRRH, Pierre-Alexis Thonet, Bruno Raboin, Tiger, франчайзополучател на „Unicis“

**Преюдициални въпроси**

- 1) Запаването, от страна на икономически оператор, чрез възмезден договор за каталогизиране в Интернет на ключова дума, водеща, при търсене, в което тази дума е използвана, до изобразяването на връзка, предлагаща свързване към сайт, използван от този оператор за предлагане на стоки или услуги за продажба и възпроизвеждаща или имитираща, регистрирана от трето лице марка за означаване на идентични или подобни стоки, без разрешение на притежателя на тази марка, представлява ли, само по себе си, нарушаване на изключителното право, гарантирано на последния с член 5 от Първа директива 89/104/ЕИО на Съвета от 21 декември 1988 година <sup>(1)</sup>?

- 2) Трябва ли член 5, параграф 1, букви а) и б) от Първа директива 89/104/ЕИО на Съвета от 21 декември 1988 година за сближаване на законодателствата на държавите-членки относно марките да се тълкува в смисъл, че доставчикът на възмездна услуга за каталогизиране, който предоставя на разположение на рекламоделите ключови думи, които възпроизвеждат или имитират заявени марки, и организира посредством договора за каталогизиране създаването или привилегированото изобразяване, от тези ключови думи, на рекламни препратки към сайтове, на които се предлагат идентични стоки или стоки, подобни на обхванатите от регистрацията на марки, извършва използване на тези марки, което притежателят им има право да забрани?
- 3) В хипотезата, в която едно такова използване не би представлявало използване, което може да се забрани от притежателя на марката в приложение на директивата и регламента [(ЕО) № 40/94 на Съвета от 20 декември 1993 г. относно марката на Общността] <sup>(2)</sup>, може ли доставчикът на възмездна услуга за каталогизиране да се счита за предоставящ услуга на информационното общество, състояща се в съхраняване на информация, предоставена на получателя на услугата по смисъла на член 14 от Директива 2000/13/ЕО от 8 юни 2000 година <sup>(3)</sup>, така че от него да не може да се търси отговорност, преди той да е бил информиран от притежателя на марката за незаконното използване на знака от рекламоделателя?

- <sup>(1)</sup> Първа директива на Съвета 89/104/ЕИО от 21 декември 1988 година за сближаване на законодателствата на държавите-членки относно марките (ОВ 1989 г., L 40, стр. 1, Специално издание на български език, 2007 г., глава 17, том 1, стр. 92).
- <sup>(2)</sup> ОВ 1994 г., L 11, стр. 1, Специално издание на български език, 2007 г., глава 17 том 1, стр. 146.
- <sup>(3)</sup> Директива 2000/31/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 8 юни 2000 година за някои правни аспекти на услугите на информационното общество и по-специално на електронната търговия на вътрешния пазар (Директива за електронната търговия) (ОВ L 178, стр. 1, Специално издание на български език, 2007 г., глава 13, том 29, стр. 257).

**Иск, предявен на 4 юни 2008 г. — Комисия на Европейските общности/Италианска република**

(Дело C-244/08)

(2008/C 209/42)

Език на производството: италиански

## Страни

Ищец: Комисия на Европейските общности (представители: A. Aresu и M. Afonso)

Ответник: Италианска република

## Искания на ищеца

- Да се установи, че по отношение възстановяването на ДДС на данъчнозадължено лице, което е установено в друга държава-членка или в трета страна, дори когато то има постоянен обект, Италианската република не е изпълнила задълженията си по член 1 от Осма директива 79/1072/ЕИО <sup>(1)</sup> на Съвета от 6 декември 1979 година за хармонизиране на законодателствата на държавите-членки относно данъците върху търговския оборот — режим на възстановяване на данък добавена стойност на данъчно задължени лица, които не са установени на територията на страната на сделката, и по член 1 от Тринадесета директива 86/560/ЕИО <sup>(2)</sup> на Съвета от 17 ноември 1986 година относно хармонизиране на законодателствата на държавите-членки в областта на данъка върху оборота — правила за възстановяване на данъка върху добавената стойност на данъчнозадължени лица, които не са установени на територията на Общността, тъй като задължава данъчнозадължените лица, които са установени в държава-членка или в трета страна, но имат постоянен обект и чрез него са доставяли стоки или услуги в Италия през разглеждания период, да получават възстановяване на данъчен кредит по ДДС посредством механизмите, предвидени в посочените директиви, а не посредством приспадане, когато стоките и услугите са получени не от постоянния обект в Италия, а пряко от основното място на икономическа дейност;
- да се осъди Италианската република да заплати съдебните разноски.

## Правни основания и основни доводи

С настоящия иск Европейската комисия иска от Съда да установи несъвместимостта с общностното право на италианска мярка, по силата на която данъчнозадължените лица по ДДС, които са установени в държава-членка или в трета страна, но имат постоянен обект в Италия и чрез него са доставяли стоки или услуги в Италия през разглеждания период, са длъжни да получават възстановяване на данъчен кредит по ДДС посредством механизмите, предвидени в Директива 79/1072/ЕИО (Осма директива ДДС) и в Директива 86/560/ЕИО (Тринадесета директива ДДС), а не посредством обичайния механизъм на приспадане, предвиден като общо правило в Директива 77/388/ЕИО <sup>(3)</sup> (Шеста директива ДДС), когато стоките и услугите са получени не от постоянния обект в Италия, а пряко от основното място на икономическа дейност в чужбина.

Според Европейската комисия подобна мярка, която представлява допълнителна финансова тежест за заинтересованите данъкоплатци при изпълнението на техните задължения, противоречи на разпоредбите и основните принципи на посочените по-горе директиви в областта на ДДС, съгласно които чуждестранните данъчнозадължени лица с постоянен обект в Италия, които